

ELÄSTÄ=BLADET.
1920

I skolan.

I skolan är så roligt,
rätt ofta mängen gång.
Där få vi läsa, skriva
och sjunga mängen sång.

Och alla är vi vänner,
det är ju gott och väl,
När man sig likesom känner
ett hjärta och en själ.

Men först och sist vi prisa,
vår lärare så god,
Som mot oss små bevisa
sitt stora tålamod.

Och snart vi få examen,
och då är skolan slut.

Jag tror att alla barnen
är glad få vila ut.

Men må vi aldrig glömma,
vad vi i skolan lärt.

Det som oss barn har blivit,
så rikligen bekärt.

Annis A.

Skoltidens slut, examen, och
vad kommer sedan?

Nu nålkas skoltidens slut.

Vad blir då sedan? Jo, examen,
då vi under doftande björkar och
blommor få fira vår sista skoldag.

Det är ju glädjande att få sluta
den tråkiga skoltiden, eller hur?

"Jo," ger nog största delen av barn-
skolorna till svar. Att svaret blir ja,
är ju inte att undra på.

Men i alla fall, tänk efter! Vad
blir då sedan - ?

Det står icke i människors för-

måga att ge något svar på detta

Det står blott skrivit i den allgode
Gudens stora rådsbok.

Kanske du blir en människa som
icke får smaka annat än sorger och
bedrövelser.

Men, kanske ditt liv också blir bara
en lek.

"Vem vet!"

Vad dig än må hända i livet, så
hav i Gud ditt hopp, din förtrostan
och din tro!

Kom ihåg hans stora kärlek till
den arma, syndfulla människan!

Skulle nu ditt liv bli fullt av

sorger, så tänk: "Gud styr nog, så det
gör mig väl till sist."

Bliu ditt liv en dans på rosor, så
skall du icke ändå glömma att nästan
alltid bära en tackesägelse till Gud i
ditt hjärta!

När vi sluta vårt lekande
liv

och i världen med modighet gå,
vi bedja till Gud: Du vår ledare

bliv,

att det eviga livet vi nå!

Karin O.

Karl XII och åren 1700-1708.

När konung Karl XI dog, lämnade
han efter sig sonen Karl.

Denne var vid faderns död femton
år gammal, men han blev dock av
svenska folket förklarad myndig.

Adeeln framkom med förslaget
här om, emedan de tänkte, att de
skulle få igen något som hans
fader tagit från dem genom
reduktionen.

De lägre stånden däremot
gillade förslaget, emedan de inte
ville ha någon förmyndaregering.

De fredliga åren ägnade
Karl sin tid åt krigiska lekar.
År 1698 hade Ryssland, Polen
och Danmark ingått förbund
med varandra mot Sverige.
Sverige hade då ingått förbund
med England och Holland.
Danmark förklarade Karl XII:s
svägers i Holstein krig år 1700.
Då beslöt Karl att hjälpa honom,
for över till Danmark och land-
på Själland. Då danskarna
hörde, att Karl landstigit slöt,
det fred med Holstein i Traven-

tal år 1700.

Då Karl kom hem från Danmark,
fick han höra, att polska kungen,
August II, förklarade krig.
Han for då över Östersjön med
en krigshär. Men polackarne
tänkte ej på något krig i vinter-
tid. Karl fick då höra att Narva
var i fara. Han vände sig då
mot ryssarna, vilka belägrade
staden, för att rädda den.
År 1700 den 20 nov. stod slaget vid
Narva, och ^{här} vann svenskarna en stor
seger.

Rysslands regent var vid denna tid
tsar Peter. Från Ryssland begär
sig Karl till Polen. Han tänkte av-
sätta August II. Efter tre segrar
förmädda han August att avsäga
sig kronan till förmån för
Stanislaw Leszczyński.

Karl XII stannade kvar i Polen i
fyra år, och polackarne måste föse
hans soldater med mat och kläder.

År 1708 bröt Karl in i Ryssland
för andra gången. Adam Levenhaupt
skulle stå till med hjälptrupper

och proviant, men på vägen anfölls
ryssarna honom vid Ljisa.

Han förlorade flera tusen ^{man} och nästan
alla förråd.

År 1708 vid Polovsin vann Karl XII
den sista stora segern, och efter
denna börja skuggorna lägga sig
över hans fört lysande namn.

Linnæ Ö.

Våren kommen kommen är i

Norden.

Solen värme ger åt jorden
våren kommen är till Norden.

Marken grönskar, träden spritter,
havet skummar vitt som glitter

Fågeln sjunger uti lunden,
glad han är i morgonskunden.
Han sin Herru prisa vill,
därför han nu står sin drill.

Nu strömmar bäckar i skog och
svår.

Nu syns på solen att det är vår!
Hon är så strålande, gul och grann,
och sprider glädje som ingen ann.

Karin O.

Lilla Gunborg.

Det var vår. Fåglarna kvist-

rade så muntert, och den lilla Gun-
borg, som satt ute i det gröna gräset
och sydde på en näsduk, kikkade
plötsligt upp och fick se en gammal
gumma komma gående på vägen.

Hon släppte genast sin näsduk
och sprang dit. När hon kom till
den gamla gumman, sade hon:

"Varför ser ni så sorgsen ut?"

Gumman svarade med ödmjuk
röst: "Jag är så hungrig, så hung-
rig."

Då sade flickan: "Jag har ett

stycke bröd i fickan. Om gamla
tant vill vara så snäll och hålla
till godo med den, så kan ju tant
få den."

"Tack", sade gumman. Och genast
tog Gunborg upp sitt bröd och gav
åt den gamla.

När gumman fått brödet, tackade
hon flickan och gick på sin väg.

Nu sprang Gunborg tillbaka till
det ställe, där ^{hon} förut suttit. Och
när hon så satte sig, kom hon att
länka på den gamla gumman och

hon började att under tårar bedja
till Gud för den gamla gumman.

Hennes bön lydde sålunda:

"Käre Gud! Du ser den gamla gummans
död. Låt henne därför ej dö av
hunger. Hjälp och styrk henne i
hennes fattigdom. Hör så min bön,
du som är allas Fader. Amen!"

Teresia.

Lilla Greta.

Lilla Greta hette en liten
flicka, som var dotter till en
torpare. Ett snällare barn än
Greta fanns icke i någon av
granngårdarna.

Ett fel hade dock Greta, men
det rädde hon inte för: det
felades något i hennes förstånd.
Det var icke fullt utvecklat.

För denna sjukdom fick hon

lida mycket. I skolan var hennes svar fäniga, och i leken stod hon alldeles lyst och inte sade ett ord, och aldrig fick man se något leende från hennes läppar.

Hennes kamrater gjorde syn av henne, aldrig ett välvilligt ord.

Men hon var ändå lika tålig.

Blott i hemmet fick hon ro.

Moder grät många lärar över henne, men det hjälpte ej henne i sorgen.

Ibland när hon så gick och

grubblade över sitt barn, önskade hon, att hennes lilla Greta skulle få sluta sitt sorgliga liv, ty hon tänkte, att hon inte ^{kunde få} någon ro på något annat ställe än i graven.

Det gick också så, som hennes moder önskade. En kort tid därefter avsmnade hon, blott tio år gammal, i nervfeber.

Nog kändes det tungt för hennes moder att lämna sitt barn, men hon var dock gladare nu än förut.

Hennes kamrater, som får varit
så elaka mot henne, kände ett sting
i sitt inre, när de fingo höra den
sorgliga men också glädjande ny-
heten.

Så slutade Greta sitt sorgliga liv.

Ester Olsson.

Bäckens saga.

Tyst! Vad var det, som kom
dånande utför bergväggen?

Jo, det var bäcken, som kom
porlande utför berg och backar.

Men den lilla, klara bäcken
var icker alls rädd för att låta hö-
ra sig.

Han bara tittade in i en berg-
grotta, där han fars förbi. Där lät
han höra sin vackra melodi. Att
han nu blivit fri från sin fäng-
enskap, det gläder honom.

Så for han då vidare och kom
till en å, men då vek han
av för att icker stöta tillsam-
mans med den.

Än blev så förskräckt av det vackra sorlet och den ljuva melodi, bäcken hade, att den nästan stannade i sitt lopp för att lyssna.

Så tänkte den stora äm över-rösta den lilla bäcken, men det hade han ingen kraft till.

Då blev den stora äm så ond på den lilla bäcken, att han försökte förena sig med den för att kunna få det praktfulla dånandet.

Men bäcken brydde sig icke om äm utan vandrade lika lugnt och fritt som förut.

Då den kom till en stor dat

gång, stannade den till, men efter en kort stund var den i full gång igen. Där mötte han åter samma ä, som han förut räkat, och som tänkte att då åter stöta tillsammans med bäcken. Men den gick förbi utan att låta narra sig.

Och så for han vidare. Då fick han höra ett starkt dån, mycket värre än sitt eget, och innan han visste ordet av, låg han där, blandad med den stora flodens vatten, och så var det slut med den vackra och härliga bäcken.

Karin Norell.

Sommarglädje

Se solen lysa på gröna ången,
och bina surra i blomstersången,
och granen står i sin högtidskrud,
och svalan flyger med sommarbud.

Jag hör en fågel i skogen kvittra,
han spelar utan båd harpa, sittra.

Han kvittrar med glädje om rosa och
krans
han kvittrar om solskålens glans.

Sen sommaren åter nu snart är
gången,
och skogen lystnat av fågelsången,
då flyger vår fågel till andra
länder,
och slår sin drilbar vid Nilens skänder.

Karl Fredholm.

En fågelrövares näppl.

Anders var en stygg och elak
pojke. Han hade aldrig någonting
annat i sina tankar än att göra
oddygd. En dag var han uti och
försökte hitta på något, som han
kunde förstöra.

I en hög al var ett fågelbo. Det
var mycket främlande för Anders att
se ett fågelbo och inte förstöra det,
och snart var han uppe och började
stoppa fyra korpungar i en påse.

Så kom olyckan för Anders.
Fågelungarnas föräldrar hade nämligen
hört sina små skyddslingar skrika
i påsen, och därför försökte de att
rädda sina ungar ur Anders våld.
De högg av honom den röda

loppmässan, och huvudet varf snart
alldelas skollat av korparnas näbbar.

Till sist blev Anders så matt, att
han släppte taget och föll bums i backen
och stötk av sitt högra ben, så att
han måste föras ^{på} bår till lasarettet.

Där fick han ligga ett helt år och
vändas. Denna näpset glömde Anders
aldrig. Han blev efter den betan en
något hyggligare gosse.

Maria Tvedlund.

Stjärna

Nu blir det roligt för lilla Stjärna!
I sommar skall hon få följa med de
andra korna till fåbodarna. I som-

ras var det ej roligt för henne, hon fick
då gå ensam hemma i en hage, emedan
hon hade ont i en fot. Vi ha allaredan
släppt ut korna på bete hemma i ha-
gen. Nu ser jag, hur de ligga och vila
sig där borta på ängen. Lilla Stjärna
läg och drömde, att hon var på väg
till fåbodarna i sällskap med en
stor mängd kor, och en vallflicka som
gick före och lockade dem, och jag
såg, hur de andra korna skyndade fram
till flickan, och hur hon gav dem nå-
gonting. Nu skulle även Stjärna skyn-
da sig fram, men hon kom aldrig
fram.

Alla korna puffade och stängade
hunn, så hon blev efteråt. Hon blev nu

glad, ty hon såg, att de voro framme vid fåbodarna. Hon tyckte det skulle bli roligt, ty här skulle bli roligt, ty här skulle nu sommaren bli trvlig.

Nu drömde hon att det blev natt, och när det blev morgon släppte flickan ut dem till skogen. Stjärna var nu så glad, så hon sprang före de andra.

Men mot aftonen fick hon inte igen sitt sällskap. Hon sprang och råmade och hon undrade, varför inte valflickan kom efter henne. Nu vaknade Stjärna, och då låg hon i hagen hemma. Hon hade bara drömt, och hon var glad över att det ej var sant.

Men en dag kom en flicka ned till byn med en skara kor. Då förstod Stjärna, att nu skulle hon till fåbodarna.

Men Stjärna blev så rädd att följa med till fåbodarna efter denna dröm, att hon stannade ifruset på vägen, men valflickan förde henne med.

Men var dag fick hon sidan gå och leta Stjärna, då det blev kväll. Till slut måste valflickan gå hem med Stjärna, och tala om att det inte gick att ha henne i fåbodarna. Då sålde de Stjärna till en slaktare och så var det med lit-

la Stjärna.

Tea A.

Våren.

Marken han grönskar och spritter.
Lilla fågeln han hoppar så glad.
I skogen hörs fåglarnas kvitter.
Där de gunga bland blommor och
blad.

Blåsippan från jorden,
så blyg ser opp.

Vi ha vår häri Norden,
nu spritter var knopp.
Lärkan i skyn sina värdrillar
slår,
sjungande glad: Nu är vår, nu är vårt

Den lilla fågeln.

När de lummiga björkarna gunga,
sitta där många små fåglar och
sjunga.

När de sedan vill vara i ro,
fara de hem till sitt trevliga bo,
där de kanske ha många små
ungar.

Det är dem som de mata och gunga

Hur tidigt vi än om morgnarna
vakna,
så komma de fram och vill sma-
ka vår kaka

Och när de så fått sin andel av

^{ass,}
fara de hem till sitt bo, förståss.
När de så på lång väg hör ung-
arnas pip,

Då skynda de hem för att ge dem
en bit.

Och när de sedan komma och
kvittra så glad,

då se vi, att de sjunga för oss
med välbegär.

När dagen är härlig, och solen
skiner klar,

då sitta de i träden i hopar och
i par.

Och sedan så flyga de upp trä
och trä,

och flyga bort och dricka med
lite någon ä.